

Sygn. akt V CSK 38/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku O.G.-S.

przy uczestnictwie W.S.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego we W.

z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek wnioskodawczyni o przyznanie jej od uczestnika kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez uczestnika postępowania W.S., skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego we W. z dnia 21 czerwca 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący uczestnik powołał się na potrzebę wykładni art. 212 k.c. w celu ustalenia kryteriów decydujących o tym, któremu ze współwłaścicieli - byłych małżonków należy przydzielić rzecz wspólną nie dającą się podzielić, z obowiązkiem spłaty na rzecz drugiego z nich. Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną obliguje skarżącego do sprecyzowania, czy przywołany we wniosku przepis budzi poważne wątpliwości prawne czy też powoduje rozbieżności w orzecznictwie sądów, a to ze względu na inny charakter wywodów prawnych uzasadniających każdą z wymienionych przyczyn.

W pierwszym przypadku, zbliżonym do przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżącego obarcza ciężar wyłuszczenia nasuwających się

mu poważnych wątpliwości prawnych, wskazania argumentów prawnych przekonujących o błędnym stanowisku Sądu drugiej instancji oraz przedstawienia własnego poglądu skarżącego. W drugim przypadku konieczne jest wykazanie, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni lub jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżący nie sprostął przedstawionym wymaganiom, ponieważ w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarł szerszej argumentacji prawnej, ograniczając się do ogólnikowych stwierdzeń i przytoczenia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1997 r., II CKN 544/97. Ponadto podkreślenia wymaga, iż wykładnia art. 212 k.c. (w tym także w sprawach dotyczących podziału wspólnego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego) jest ugruntowana w orzecznictwie i opracowaniach komentatorskich oraz naukowych (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1979 r., III CRN 137/79, OSNC 1980, nr 1 - 2, poz.33, z dnia 8 sierpnia 2003 r., V CK 174/02, niepubl. oraz z dnia 28 marca 2003 r., IV CKN 13/01, IC 2003, nr 12, s. 36).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek wnioskodawczyni zawarty we wniesionej przez nią odpowiedzi na skargę kasacyjną o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego od uczestnika uznając, że nie zachodzą podstawy do odejścia od reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r., III CKN 497/98, OSNC 2000, nr 6, poz. 116). W sprawach o podział majątku wspólnego nie występuje sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., niezależnie od stanowiska stron i zgłaszanych przez nie twierdzeń i wniosków w przedmiocie składu, wartości i sposobu podziału majątku wspólnego. W postępowaniu tym strony są także

w równym stopniu zainteresowane rozstrzygnięciem i ich interesy są wspólne o tyle, że celem postępowania jest wyjście ze wspólności majątkowej i definitywne uregulowanie wzajemnych stosunków majątkowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r., IV CZ 74/13, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

aj

ał